



De sunny side up

Minister Eberhard van der Laan speelt een thuiswedstrijd in de Bijlmer.



Vrn: Marion Middelbeek (Rochdale), wethouder Freek Ossel, Eberhard van der Laan en Chesley Rach (stadsdeelsecretaris Zuidoost). FOTO RUUD VAN ZWET

Dode Wereld' luidde de graffiti-boodschap op een container bij het Centraal Station. Dat leek me nogal onzin, vooral op een dag die bruiste van het leven, en het was ook zeker niet van toepassing op de minister die ik vandaag zou vergezellen op een werkbezoek aan de Bijlmer.

Want je kunt van Eberhard van der Laan zeggen wat je wilt, een dooievisvissvreet is hij niet.

Ik stapte met fiets en al in de metro naar Kraaiennest. Achter me zaten drie zwarte meisjes, van wie er één met veel lawaai de oudste beweging ter wereld imiteerde. "Heb je een ziekte of zo?" vroeg haar overbuurvrouw, hinnikend van de lach. "Nee, maar het doet pijn, hoor, dat grote ding, fokkin veel pijn, weet je."

"Au meneer," gilte ze plotseling, "m'n haar!" Ze keek me woest aan,

want ik was met mijn rug tegen haar over de leuning hangende dreadlocks gaan zitten. De andere passagiers gierven het uit. Twee jongens draaiden schaterend een joint. Een meisje schreeuwde in haar mobieltje: "Ik wil m'n kinderbijslag, kankerhoer!"

Precies op tijd arriveerde ik bij De Bonte Kraai, het buurtcentrum waar Van der Laan zich had laten bijpraten over 'de wijkaanpak'. Want Kraaiennest is Een Gouden Kansbuurt. Of dat hetzelfde is als een Vogelaarwijk, weet ik niet, maar er gebeurt van alles en aan goede bedoelingen is geen gebrek.

Daar was de minister van Wonen, Wijken en Integratie al. Omgeven door een stoet van 35 ambtenaren, bestuurders en fotografen wandelde hij naar het sportcomplex onder de metrobaan. Ook hier volop graffiti, waaronder de tekst 'Voor wie gelooft, is alles mogelijk', maar het

inkoppertje werd door iedereen gemist.

Van der Laan (Leiden, 1955) stak snel een sigaret op, die hij zorgvuldig uit het zicht van de fotografen hield. De laatste keer dat ik hem zag, was in de rij voor de Arena. Zijn seizoenkaart van Ajax heeft hij nog, maar wegens een hernia en

'Ik was ook nooit goed in huiswerk, dan kan je toch minister worden'

drukte is hij dit jaar nog maar één keer geweest.

Vandaag speelde Van der Laan een thuiswedstrijd. Hij stelde uit de losse pols de vragen die gesteld moesten worden ("Wie wil slopen en waarom?"), deelde complimentjes uit ("Ik vind je enthousiasme

heel aanstekelijk") en maakte op zijn tijd een onderkoeld grapje ("Net als mijn vader wilde ik dokter worden, maar bij mij is er iets misgegaan").

Volkomen op zijn gemak wandelde hij door de K-buurt. We vergaapten ons aan de zonnecollectoren op het dak van Kruitberg, bekeken de camera's die in de gaten moeten houden welke bewoners vuil naar beneden gooien en bewonderden de renovatie van Kikkenstein. In deze flat was het feest, want Van der Laan opende hier De Salon, een ontmoetingsruimte voor de bewoners. "De klachtenbussen worden krachtenbussen."

Eenmaal weer buiten liepen we Bernadette de Wit tegen het lijf, Bijlmerbeliever van het eerste uur, maar nu verhuisd naar het centrum. "Ik ben vertrokken vanwege de sloop en de bevolkingssamenstelling hier," ronkte ze. "Te veel Vi-

nex en te veel ongeletterden uit de derde wereld die geen manieren hebben." Van der Laan grijnsde en zei: "Hou het positief en geniet van de binnenstad."

Ja, Van der Laan is een man van de sunny side up, en zijn glas is nooit half leeg. Op het schoolbord van Compubrain, een bewonersinitiatief voor kinderen met taalachterstand, stond 'Welkom, Ergbert van der Laan'. Hij kon er smakelijk om lachen. Tegen de kinderen: "Ik was ook nooit goed in huiswerk, en je ziet dat je dan toch nog minister kan worden."

Bij Karspelhof botsten twee auto's bijna op elkaar. Zijn mondhoeken krulden omhoog, en hij zei: "De vraag is nu natuurlijk wie dan aansprakelijk is."

Eens advocaat, altijd advocaat.

frenk@parool.nl

Verschillen arm en rijk in regio relatief groot

Het meeste geld vindt men in het Gooi, armen wonen op diverse plekken

Van een verslaggever

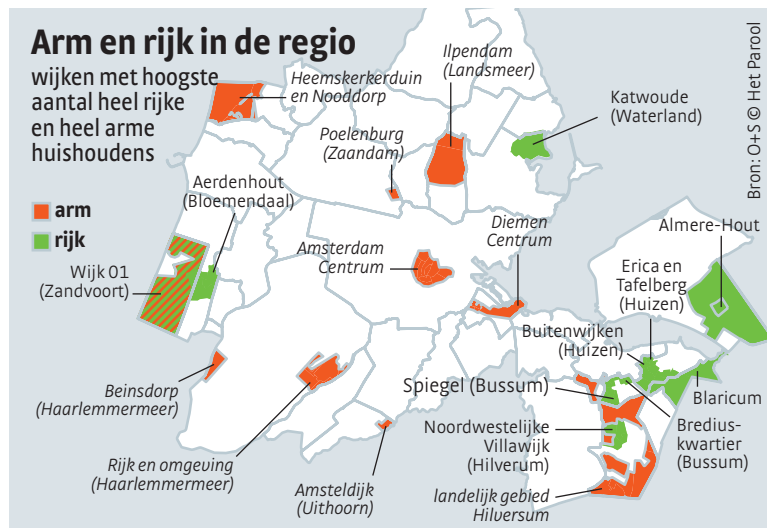
AMSTERDAM – In de regio Amsterdam zijn de inkomens minder gelijk verdeeld dan in Nederland. Er zijn relatief meer mensen met een hoger inkomen, maar ook meer mensen met een lager inkomen dan in heel Nederland het geval is.

De inkomensongelijkheid is tussen 2000 en 2005 groter geworden, zowel in Nederland als in de regio. De toename was in deze regio iets sterker in dan gemiddeld in Nederland.

Dat blijkt uit het onderzoek *Metro-poolregio Amsterdam 2008: Arm en rijk in beeld*, dat is uitgevoerd door de gemeentelijke Dienst Onderzoek en Statistiek (O + S). In dat onderzoek zijn de extremen in kaart gebracht: de plekken waar de rijkste en die waar de armste inwoners wonen.

Het Gooi is, zoals te verwachten, het rijkste gebied in de regio, die zich in dit onderzoek uitstrekt van Almere tot Zandvoort.

De gebieden met armste inwoners waren in 2000 heel anders dan in 2005. De laagste inkomens waren in 2000 te vinden in Waterland (Water-



gang) en Zeevang (Middelie) en in 2005 in Zandvoort (wijk 01) en Haarlemmermeer (Rijk en omgeving). Opvallend is dat Amsterdam Centrum zowel in 2000 als in 2005 voorkomt in de top 10 van armste wijken.

De wijken met heel hoge inkomens zijn weinig veranderd. De top is te vinden Huizen (Erica en Tafelberg en Buitengewijk). Aerdenhout in de gemeente Bloemendaal staat op de derde plek.

Er zijn enkele wijken die zowel tot

de gouden randjes behoren als tot de zogenoemde *pockets of poverty*. Dit geldt met name voor delen van Zandvoort.

Aan een panel is gevraagd wat mensen denken dat de armste en rijkste gemeenten in de regio zijn. Amstelveen komt als rijkste gemeente naar voren. Over de armste gemeente verschillen de meningen. Een derde denkt Zaanstad, achttien procent Amsterdam en dertien procent Purmerend.

parool theater

Ikea verheft niet, met stoel om op te zitten

Dat de grootste ontwerper van Europa, wiens werken inmiddels overal ter wereld te vinden zijn, gisteravond aanschoof in het piepkleine Parool Theater, was op zich bijzonder, maar Marcel Wanders (45) niet vreemd. Interviews geeft hij zo'n drie, vier keer per week. Hij doet het voor de verdieping in zijn werk: "Ik vind het heerlijk om uit de tekeningen te stappen en samen met iemand die zich heeft verdiept in mijn werk na te denken over de dingen die ik ontwerp." En marketingtechnisch natuurlijk heel handig: "Een deel van mijn vak is het verspreiden van mijn creativiteit."

Als gastheer Michiel van Nieuwkerk hem vraagt naar zijn Knotted Chair – het ontwerp waarmee Wanders in 1996 doorbrak – en begint over de kritiek die hij daarop kreeg – hij zat niet lekker – raakt Van Nieuwkerk een gevoelig punt bij Wanders: "Functionaliteit is een rekbaar begrip. In design gaat het ook om de emotie, om de visuele aspecten. De functie van een stoel is niet om erop te zitten. Hoeveel mensen hebben een stoel op hun slaapkamer staan die ze alleen gebruiken om hun kleren op te gooi-

en?" Een tiental handen gaat de lucht in.

Als Van Nieuwkerk hem vraagt naar zijn mening over Ikea, moet Wanders lachen. "Ikea verheft niet. Wij zijn de spiegel van onze omgeving en als je jezelf zo onbelangrijk vindt dat je je met dingen omgeeft die niets briljants hebben, heb je het niet begrepen." Zijn geheim? "Bedenk eerst de reden van het bestaan van een nieuw ontwerp. Die inspiratie komt niet van buiten maar van binnen, dat is het vuur dat in iemand brand. Als je dat gevonden hebt, kun je gaan tekenen."

Voor Amsterdam is Wanders bezig met een boek over de geschiedenis van de creativiteit in Amsterdam, 'omdat het er nog niet is'.

En hij is begonnen aan een ontwerp voor het icoon van Nederland: een enorme molen, die in het centrum van de stad moet komen: "De Eiffeltoren, het Atomium, de Tower Bridge – elk land heeft zijn eigen landmark. Nederland heeft de molen, maar waar staat die?"

MARIANNE LAMERS

Vanavond: de Herman Erbé Band (althans een deel).